

[Ellemann-Jensen]

porten, men også fordi vi i modsætning til så mange andre lande endnu ikke har fundet balancen efter det slag, vi fik med det første olieprischok for 5 år siden.

Vi må i dag frygte, at andre lande nu igen slår bremserne i over for olieprisstigningerne og derved fremmer samme konjunkturfald, som vi så for 5 år siden, og vi må internationalt arbejde for, at man ikke endnu en gang sender konjunkturerne ned i en bølgedal.

Men vi må samtidig erkende, at vores egne muligheder for at føre en politik, der holder efterspørgslen oppe, er sørgeligt små. Vi kan sige til de andre: nu skal I ikke lade jer gribe af panik og slå bremserne i, I har gode reserver at trække på, I har overskud i jeres udenrigshandel at tære på, og I kan lige så lidt som vi være interesserede i, at balanceproblemerne bliver løst ved en hård nedskæringspolitik, der fører til ny international stagnation. Alt det kan vi sige til de andre, men selv har vi ingen muligheder for at lade tingene sejle, indtil løsningerne melder sig af sig selv.

Danmarks gæld til udlandet er i dag netto 65 mia kr. Det var, hvad vores udlandsgæld skulle have været ved årets udgang, hvis det havde vist sig muligt at opfylde regeringens målsætning for underskuddet på betalingsbalancen. Oliekrisen har her ramt os hårdt, men der er også ting herhjemme, som er med til at sætte gældsætningen i vejret igen.

Forbruget, både det offentlige og det private, tegner nu til at udvikle sig hastigere end forudsat, da regeringen for 9 måneder siden tilrettelagde sin økonomiske politik. Vi har netop fået en budgetredagelse, der giver os en række oplysninger om væksten i den offentlige sektor, oplysninger, som egentlig ikke burde være overraskende, men som nok alligevel har vist sig at være det for de fleste.

Budgetredagelsen tegner et billede af et Danmark, der er på vej med fuld fart ind i servicesamfundet, det samfund, som nogle kalder det postindustrielle samfund, det, der følger efter industrisamfundet, og hvor de velsignelser og den velstand, som industriens udvikling har givet samfundet, nu skal udnyttes til, at flest muligt kan leve af at klø hinanden på ryggen. Men vi bevæger os ind i dette servicesamfund, endnu inden vi har bragt grundlaget i orden; vi nåede nemlig ikke at blive færdige med udviklingen af in-

dustrisamfundet. Vi har ikke en produktionssektor, der har fået lov til at udvikle sig til et sådant omfang og en sådan konkurrenceevne, at den kan bære servicesamfundet. Vi betaler derfor for det med en låntagning, som ikke kan fortsætte, og som påfører os sådanne problemer, at det bliver vanskeligt at opbygge den produktion, som vi jo alle sammen skal leve af.

Det er derfor, budskabet i budgetredagelsen er så alvorligt. Det fortæller os herinde i folketinget og folkevalgte i andre forsamlinger, der skal træffe valg på borgernes vegne, hvordan vi hele tiden overhales af udviklingen, hvordan tingene løber løbsk.

Venstre ønsker et moderne samfund med et solidt socialt sikkerhedsnet og en høj grad af offentlig service til den enkelte og til erhvervslivet, og det har vi i dag. Men hvis vi skal bevare det, hvis vi skal kunne udbygge det, forny det, tvinges vi nu til at foretage nogle vanskelige valg, for den vækst, der er sat i gang, kan ikke fortsætte. Den vil undergrave vores muligheder for at bevare og forbedre, hvad vi har.

Derfor er vi i venstre godt tilfredse med statsministerens ord i dag om, at regeringen forbereder en hurtig indsats for at opnå en bedre styring af de offentlige udgifter, og vi er fuldt opmærksomme på det behov, der i den forbindelse eksisterer for, at der bliver skabt en bedre samordning imellem udgifterne i kommunerne og den samlede økonomiske udvikling i det danske samfund.

Vi kan jo nok ikke herinde i folketinget tillade os den helt store overraskelse over den voldsomme vækst, der i år er i kommunernes udgifter, for vi har selv herinde lagt grunden til en del af denne vækst, men det siger sig selv, at efterhånden som kommunerne styrer op imod tre fjerdedele af de styrbare udgifter i den offentlige sektor, skal der skabes en bedre styring og samordning af de mange indbyrdes uafhængige beslutninger.

For venstre er det kommunale selvstyre en meget værdifuld ting, og vi ønsker derfor, at den nødvendige samordning af de offentlige udgifter sker med hensyntagen til det kommunale selvstyre og sker i et samarbejde imellem regering og kommuner.

Vi må imidlertid gøre os klart, at uanset hvor kraftigt og effektivt der nu bliver lagt bremser på stigningen i de offentlige udgifter, vil det kun virke langsomt på de økono-